

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

04 noiembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul Procuraturii de nivelul Curții de Apel Bălți, Pasat Liliana, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15 iulie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Chetraru Vasile Nicolae, născut la 09 august 1986, originar și domiciliat or. Florești str. Păcii 23.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 09.01.2014-25.02.2015
2. instanța de apel: 20.03.2015-15.07.2015
3. instanța de recurs: 08.09.2015 - 04.11.2015

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți din 25 februarie 2015, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Chetraru V. a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 237 alin. (1) Cod penal, stabilindu-i pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 525 unități convenționale.

2. Potrivit sentinței, Chetraru V. acționând prin înțelegere prealabilă cu persoane neidentificate de către organul de urmărire penală, în scopul fabricării și punerii în circulație a cardurilor bancare, în perioada anului 2012, dintr-o sursă neidentificată, a obținut 3 carduri bancare false, pe care le deținea și le păstra la domiciliul său în or. Florești str. Păcii, 23.

Acțiunile lui Chetraru V. au fost calificate în baza art. 237 alin. (1) Cod penal – *fabricarea în scopul punerii în circulație sau punerea în circulație a cardurilor sau a altor instrumente de plată false, care nu reprezintă semne bănești sau titluri de valoare, dar care confirmă, stabilesc sau acordă drepturi sau obligații patrimoniale.*

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei potrivit modului stabilit pentru prima instanță și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 237 alin. (1) Cod penal, stabilindu-i pedeapsă pe un termen de 2 ani,

cu executare în penitenciar de tip semiînchis, invocând că prima instanță nu a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15 iulie 2015, a fost respins, ca nefondat apelul declarat și menținută sentința.

5. În argumentarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, prezenta cauză a fost judecată de instanța de fond în temeiul art. 364¹ Cod de procedură penală, adică în baza probelor administrate la faza urmăririi penale, acceptate de inculpat în corespundere cu alin. (3) a normei vizate, prin cererea depusă până la începerea cercetării judecătorești, potrivit cărei inculpatul a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu.

Astfel, instanța de apel a reținut, că atât la faza urmăririi penale cât și în cadrul cercetării judecătorești, inculpatul a recunoscut fapta săvârșită, depunând sub jurământ declarații consecutive referitor la cele comise, acestea coroborând întru tot cu restul probelor administrate pe caz, ce se conțin în rechizitoriul cauzei penale, ce au fost reflectate și în partea descriptivă a sentinței.

Totodată, instanța de apel a remarcat, că prima instanță corect a concluzionat ca fiind dovedită vinovăția inculpatului în punerea în circulație a cardurilor false, care nu constituie valută sau titluri de valoare, dar care confirmă, stabilesc sau acordă drepturi și obligații patrimoniale, acțiunile acestuia corect fiind încadrate în art. 237 alin. (1) Cod penal.

Referitor la pedeapsă, instanța de apel a considerat, că prima instanță la individualizare a acordat deplină eficiență prevederilor art. 2, 7, 61, 75-78, 82 Cod penal, astfel ținând cont de gravitatea infracțiunii comise, motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, recunoașterea vinei și acceptarea probelor, comportamentul inculpatului în cadrul urmăririi penale și cercetării judecătorești, de condițiile de viață și restul circumstanțelor.

Prin urmare, instanța de apel a constatat, că prima instanță just a reținut conform art. 16 alin. (3) Cod penal, faptul că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, iar pentru comiterea acestei infracțiuni legislatorul a prevăzut o diversitate de pedepse: *amenda, munca neremunerată în folosul comunității și închisoarea*. Astfel prima instanță corect i-a aplicat inculpatului ca pedeapsă maximul amenzii, ținând cont de prevederile prevăzute de art. 364¹ Cod de procedură penală.

6. Decizia instanței de apel este contestată cu recurs ordinar de către procuror, care solicită casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată, invocând că instanțele de judecată nu au acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva

hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Recurentul își întemeiază recursul în baza pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, ce prevede că, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Totodată, instanța de recurs atestă că recurentul nu contestă starea de fapt stabilită de către instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, din care considerente Colegiul nu se va expune referitor la aceste aspecte.

Din conținutul recursului, Colegiul penal reține că, recurentul critică hotărârile judecătorești, deoarece nu au aplicat pedeapsa cu închisoare, fiindcă inculpatul a mai avut abateri de la lege, iar aplicarea unei pedepse cu amenda nu ar duce la reeducarea acestuia.

Analizând temeiul invocat pentru recurs, în raport cu circumstanțele și lucrările dosarului, Colegiului penal consideră, că în prezenta speța acesta nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, iar instanțele de judecată au adoptat hotărâri, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, stabilită conform sancțiunii articolului 237 alin. (1) Cod penal, ținând cont și de prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Prin urmare, Colegiul penal statuează că în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis această infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială, să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

De asemenea, Colegiul evidențiază că, inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, prin urmare prima instanță a admis această solicitare și a examinat cauza în procedura simplificată în corespundere cu prevederile legale.

În continuare, la aplicarea pedepsei inculpatului în privința căruia a fost admisă procedura simplificată de judecare pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, instanța urmează să ia în considerare atât prevederile din alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, cât și prevederile art. 75-88 din Codul penal, care reglementează modalitatea individualizării pedepselor persoanelor condamnate.

Potrivit alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor imputate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, solicitare care a fost admisă de către instanță prin încheiere, beneficiază de reducere cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

În prezenta cauză supusă judecării, instanța de recurs reține că, sancțiunea art. 237 alin. (1) Cod penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul, prevede ca pedeapsă *amenda de la 200 la 700 unități convenționale, munca neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 ore sau cu închisoarea până la 5 ani*.

În speța dată, în conformitate cu alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, instanța este în drept să stabilească pedeapsa inculpatului sub formă de amendă, iar prin reducerea limitelor minime și maxime de pedeapsă cu o pătrime, se stabilește o nouă limită minimă și maximă de pedeapsă sub formă de amendă, care este de la 150 la 525 unități convenționale.

Instanța de recurs menționează că, mecanismul influenței circumstanțelor atenuante și agravante a pedepsei penale se exprimă prin influența lor asupra gradului prejudiciabil al infracțiunii și asupra pericolului social al persoanei vinovatului, precum și prin efectele pe care aceste circumstanțe le au la stabilirea pedepsei. Astfel, dacă într-o cauză penală sunt prezente exclusiv *circumstanțe agravante* sau acestea prevalează din punct de vedere calitativ față de circumstanțele atenuante atunci mărimea pedepsei stabilite trebuie să fie *mai aproape de limita maximă* a pedepsei prevăzute de sancțiunea normei Părții Speciale a Codului penal. La fel, dacă într-o cauză penală sunt prezente exclusiv doar *circumstanțe atenuante* sau acestea prevalează din punct de vedere calitativ față de circumstanțele agravante, acest fapt va avea efect la mărimea pedepsei stabilite și trebuie să fie *mai aproape de limita minimă* prevăzută pentru pedeapsa respectivă de sancțiunea normei Părții Speciale a Codului penal.

Subsidiar, în speța dată urmează să se țină cont și de alte împrejurări constatate din materialele cauzei și anume: săvârșirea de către inculpat a unei infracțiuni mai puțin grave, a întemeiat o familie și are la întreținere un copil minor, a recunoscut vina, totodată instanțele de judecată au ținut cont și de faptul, că Chetraru V. a mai fost judecat, din care motiv a redus pedeapsa din maximul amenzii prevăzute pentru infracțiunea comisă de inculpat. Astfel, Colegiul penal, consideră nefondate alegațiile recurentului, precum că instanțele de judecată nu au stabilit inculpatului o pedeapsă echitabilă.

Având în vedere toate aceste împrejurări, precum și circumstanța atenuantă – căința sinceră iar circumstanțe agravante nu au fost stabilite, în opinia Colegiului, prima instanță, precum și cea de apel au stabilit inculpatului pedeapsă sub formă de amendă, fiind una echitabilă în raport cu faptele comise și se încadrează în limitele prevăzute de lege și rigorile stipulate de alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală.

Așadar, Colegiul statuează că, pedeapsa stabilită inculpatului de către instanțele de judecată și modalitatea de executare a acesteia stabilită în sarcina ultimului, a fost individualizată corect și în așa fel încât persoana vinovată să se convingă de

necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare, iar aplicarea unei pedepse mai aspre va fi neproportională faptelor comise.

În aceste condiții, Colegiul penal, consideră că n-a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Având ca reper cele menționate, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procuror, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul Procuraturii de nivelul Curții de Apel Bălți, Pasat Liliana, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15 iulie 2015, în cauza penală privindu-l pe **Chetraru Vasile Nicolae**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 25 noiembrie 2015.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie